

Ο αγιασμός των υδάτων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο παπά - Χαράλαμπος με τα ασημένια μαλλιά και γένεια και το σεβάσμιο πρόσωπον είχε τελέσει ευλαβώς την λειτουργίαν των Φώτων. Είχεν αγιάσει με τον Σταυρόν το ύδωρ και με αυτό το ποιμνιόν του.

Η λειτουργία είχε πλέον τελειώσει, αλλά το έργο του αγαθού ιερέως δεν είχε ακόμη λήξει. Έπρεπε να φέρη εις τέλος και μίαν άλλην ιεράν συνήθειαν του τόπου : Να αγιάση τα νερά και τα κτήματα.

Με τον σταυρόν και το βιβλίον των ευχών εις τας χείρας εξεκίνησε δια τον μικρόν ποταμόν του χωρίου... Τον ηκολούθησαν όλοι οι εκκλησιαζόμενοι. Αν κανείς καθυστερημένος δι' οιονδήποτε λόγον ευρίσκετο εις τον δρομον, ηκολούθει και εκείνος σταυροκοπούμενος.

Όταν έφθασαν εις την γέφυραν του πόταμου, ο ιερεύς κατέβη την μαλακήν όχθην έως τα καθαρά νερά του. Αφήρεσε το καλυμμαύχιόν του, εστράφη προς ανατολάς προσβλέπων τα ουράνια, έκαμε τον σταυρόν του και ήρχισε την ευχήν :Μέγας εί, Κύριε, και θαυμαστά τα έργα Σου και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμάσιων Σου,...

Έπειτα έσκυψε και ηγίασε δια του Σταυρού τρεις φορές τα κρυστάλλινα εκείνα νερά ψάλλων :Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου Σου, Κύριε...

Οι χωρικοί από τας δύο όχθας με τα εορτάσιμα των ενδύματα, πού έλαμπεν η λευκή φουστανέλλα των γερόντων, έκαμαν και εκείνοι τον σταυρόν των και συνώδευσαν σιγά - σιγά το τροπάριον της ημέρας. . .

Ο ιερεύς, αφού ετελείωσε τον αγιασμόν των υδάτων, ανέβη εις την όχθην. Από εν μικρόν ύψωμα αυτής εστράφη προς τους χριστιανούς, έφερεν εις την μνήμην του τα ολίγα γράμματα του — είχε τελειώσει την Β' τάξιν του τετραταξίου γυμνασίου — και είπεν :

—Αδελφοί χριστιανοί, σαν σήμερα ο ερημίτης Ιωάννης με χέρια, πού έτρεμαν από φόβον και συγκίνησιν, εβάπτισε τον Χριστόν εις τα νερά του Ιορδανού.

Ποιος χριστιανός δεν ενθυμείται το θαύμα ! Τα νερά του πόταμου ήλλαξαν το ρεύμα των και εγύρισαν προς τα οπίσω, όταν είδαν να εισέρχεται εις αυτά ο Υιός του Θεού με σώμα ανθρώπινον. Το Άγιον Πνεύμα καταβαίνει από τον ουρανόν ωσάν λευκή περιστέρα και πτερυγίζει γύρω και επάνω από τον Λυτρωτήν του κόσμου... ,

Η Εκκλησία μας εις ανάμνησιν του ιερού εκείνου βαπτίσματος αγιάζει σήμερα με τον Σταυρόν την θάλασσαν, τας λίμνας, τα ποτάμια, τα πηγάδια, τα αγιάζει όλα. Με την χάριν του Θεού τα νερά γίνονται λουτρά ιαματικά, πού μας καθαρίζουν από τας αμαρτίας. Τα ουράνια ευλογούν ακόμη σήμερα τα σπαρτά μας, τα δένδρα μας, τα αμπέ-λια μας. . .

Την ώραν εκείνην ο παπα - Χαράλαμπος δεν ήτο ένας ταπεινός άνθρωπος, ήτο εμπνευσμένος προφήτης, ο όποιος έδιδε κάτι από την ιδικήν του πίστιν, που εζωογόνησε την ψυχήν του ποιμνίου του.

Το έργον του Ιερέως δεν ετελείωσεν ούτε εδώ. Ακολουθούμενος τώρα από τους αρχηγούς των οικογενειών, άνδρας και γυναίκας, και απ' όσους ήθελαν εσυνέχισε την πορείαν του.

Έφθασαν εις το μέσον των σταφιδοκτημάτων. Εκεί εστάθη. Με το βλέμμα του

ενηγκαλίσθη όλην εκείνην την πεδινήν έκτασιν και έπειτα με κλώνους βασιλικού εσκόρπισεν από το γεμάτον με ηγιασμένον ύδωρ χάλκινον δοχείον ρανίδας αριστερά, άνω και κάτω. Από τα χείλη του ανέβαινε θερμή αυτοσχέδιος προσευχή προς τον Θεόν να δώση πολλούς καρπούς . . .

Αφού έγινεν ο αγιασμός των αμπέλων και των σταφίδων, ο ιερέυς με την ακολουθίαν του εσυνέχισε τον δρόμον του. Έφθασαν τέλος εις τους αγρούς, πού απλώνονται επάνω εις κυματιστούς λόφους.

Ω, τον απλοϊκόν και θεοσεβέστατον παπα - Χαράλαμπον ! Ασκεπής, ευθυτενής, σεβάσμιος ανέπεμψε με γλυκείαν φωνήν και εδώ τας ολίγας και ωραίας ευχάς του και ηυλόγησε και ηγίασε τα σπαρτά. Οι χωρικοί με κατάνυξιν και σιωπήν παρακολούθησαν τον αγιασμόν των αγρών των....

Την ώραν εκείνην ανέβαινον υψηλά προς τον ουρανόν και τα πρωινά κελαδήματα των κορυδαλλών, ως ευχαριστήριος ύμνος όλης της πλάσεως προς τον Δημιουργόν και Πλάστην αυτής.

— Καλή σοδειά, χωριανοί ! Και του χρόνου ! ηυχήθη, αφού ετελείωσε το έργον του, ο αγαθός ιερέυς.

— Ευχαριστούμε, παππούλη ! Να χαίρεσαι την ιερωσύνη σου ! Απήντησαν οι χωρικοί.

Έπειτα εφίλησαν τον Σταυρόν και την δεξιάν του ιερέως και έχοντες αυτόν εις το μέσον επέστρεψαν ευχαριστημένοι και χαίροντες εις το χωρίον των. Η γη των, που

είχον κληρονομήσει από πατέρα προς πάππον, είχαν ευλογηθή άλλην μίαν φοράν.

Γεμάτοι τώρα ελπίδας θα συνεχίσουν με νέας δυνάμεις και θάρρος τον σκληρόν, άλλ' ευλογημένον αγώνα της ζωής.

του Νικολάου Α. Κοντόπουλου, από το Αναγνωστικό της Ε' Δημοτικού του 1964

Πηγή:

http://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=2605&Itemid=29